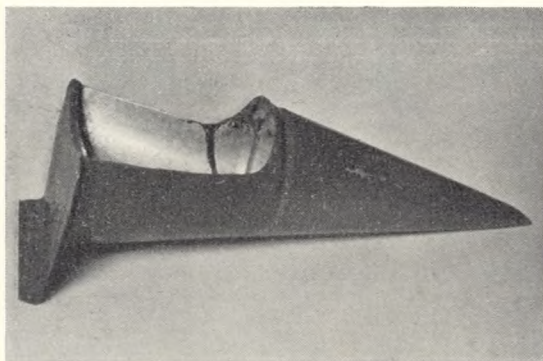

Fig. 200.
Nyt patenteret
blomsterbæger.

Et nyt blomsterbæger til gravsteder

Fuldmægtig A. Hilsøe

Fra tidernes morgen har det været skik og brug at ofre til de døde, og det kan vi være glade for i dag: Tænk hvad der er fundet i gamle, ægyptiske grave eller i vore egne vikingegrave af våben, smykker, brugs- og kunstgenstande, hvilket har hjulpet forskerne til at skaffe os oplysninger om livet og menneskene i hine tider. Også madvarer har været brugt som offergaver, og kineserne sætter endnu nogle steder fyldte risskåle på gravene. Men vi i vor tid ofrer da ikke til gravene? Jo, det gør vi, — vi ofrer blomster enten i form af kranse eller i buketter.

Kransene dominerer jo mest ved selve begravelsen, og senere er det som regel kun en enkelt krans til jul eller ved fødsels- og dødsdag, men den vekslende blomsterbuket er det stadigt tilbagevendende offer og vor hilsen til den afdøde, så længe vi har denne i nær og kær erindring. Da man jo gerne vil bevare buketten frisk og pæn så længe som muligt, anskaffer man sig et blomsterbæger af blik, og i et sådant sætter man buketten.

Før i tiden var disse bægre af form som vor barndoms kræmmerhuse til bolsjer eller til at hænge på juletræet og beregnet til at stikke i jorden. Herved blev spidsen ofte beskadiget og derved utæt. Ligeledes sprængtes de let i lodningen ved frysning, hvis de stod med vand i, blot det frøs en dag eller nat.

Nu har en københavnsk blikkenslagermester opfundet og patenteret en ny form for blomsterbæger, som det sidste års tid

har fundet stor udbredelse på kirkegårdene. Materialet er også her blik og stamformen den samme som det gamle, men den ene halvdel af bægeret er forlænget ca. 10 cm og forsynet med en lille fod, således at det kan ligge på jorden i en svagt skrånende stilling og endda holde tilstrækkeligt vand til blomsterne.

Bægeret kan, om ønskes, skjules under et dværgtræ, en erica eller lignende, så man kun ser blomsterne titte frem, og om vinteren kan det stikkes ind i grandedekorationen, så blomsterne synes at ligge direkte på granen. I alle tilfælde er vandoverfladen større og har mere luft over og derfor større udvidelsesmuligheder end i det gammeldags bæger, så faren for frostsprængning er minimal. Foden foroven gør, at det også let kan stilles mere eller mindre skråt op ad et monument eller en stenhøj, uden at det skal trykkes i jorden, så spidsen ikke beskadiges.

Dette nye bæger synes alt i alt at opfylde de krav, der med rimelighed kan stilles til et sådant, og da prisen også er rimelig, kan det trygt anbefales.

En katafalkvogn

Fra Esbjerg erhvervskontor har vi modtaget nedenstående:

I 1945 anskaffede Esbjerg kommunes kirkegårdsbestyrelse en katafalkvogn, der var konstrueret af mekaniker *Chr. Larsen*, Nørregade 82, — og ved brugen i de følgende år viste vognen sig at være uhyre stabil og meget let håndterlig, hvorfor Esbjerg kommune nu har anskaffet 3 vogne, og til Varde kirkegårdsbestyrelse er anskaffet 1 katafalkvogn.

Konstruktionen er kort fortalt følgende:

Opbygningen er sket ved sammensvejt-sede stålror, der dels giver en let vogn, dels en vogn, der er meget stabil, idet den første vogn har været anvendt gennem 7 år uden reparation. Længden er 2,00 meter og bredden 0,72 meter. Der findes, som fig. 201 viser det, to bærehjul samt to støttehjul, som er ophængt på en sådan måde, at katafalkvognen kan drejes omkring sin egen akse, så selv på gamle kirkegårde, hvor der er smalle gange, kan vognen køres rundt om de mest skarpe hjørner. Støttehjulene er 14